

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy, IV Wydział Pracy w Zgierzu:

- zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w A. na rzecz Z. P. kwoty:

3.979,35 zł tytułem odsetek skapitalizowanych za opóźnienie w wypłacie odprawy emerytalnej z ustawowymi odsetkami od dnia 17 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty;

4.902,34 zł tytułem odsetek skapitalizowanych za opóźnienie w wypłacie nagrody jubileuszowej z ustawowymi odsetkami od dnia 17 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty (pkt 1 wyroku);

- oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 2),

- zasądził od Z. P. na rzecz pozwanego kwotę 2.268 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3);

- nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 419,52 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty sądowej (pkt 4);

- nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Zgierzu z roszczenia zasądzonego Z. P. od pozwanego kwotę 2.202,48 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty sądowej; nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.600 złotych brutto.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Pozwem złożonym w dniu 20 maja 2009 r. w sprawie IV P 88/11 Z. P. domagał się zasądzenia odprawy emerytalnej i nagrody jubileuszowej wraz z odsetkami.

Wyrokiem wydanym w dniu 26 października 2011 r. w sprawie IVP 88/11 Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 13.920 zł tytułem nagrody jubileuszowej i kwotę 11.461,50 zł tytułem odprawy emerytalnej. W wyroku tym Sąd nie rozstrzygnął w przedmiocie odsetek.

Stron nie łączyła żadna umowa, która określałaby wysokość odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie nagrody jubileuszowej i odprawy emerytalnej.

Z tytułu opóźnienia w wypłacie odprawy emerytalnej odsetki winny być naliczane za okres od dnia 8 lipca 2009 r. do dnia 9 marca 2012 r. zaś z tytułu opóźnienia w wypłacie nagrody jubileuszowej za okres od 25 czerwca 2009 r. do dnia 9 marca 2012 r.

Odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia w wypłacie odprawy emerytalnej wynoszą 3.979,35 zł.

Odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia w wypłacie nagrody jubileuszowej bez uwzględnienia zarzutu przedawnienia czyli za okres od dnia 25 czerwca 2009 r. do dnia 9 marca 2012 r. wynoszą 4.902,34 zł zaś z uwzględnieniem zarzutu przedawnienia czyli za okres od dnia 9 lipca 2009 r. do dnia 9 marca 2012 r. wynoszą 4.832,93 zł.

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd dał wiarę wyliczeniom strony pozwanej, które pod względem matematycznym nie zostały zakwestionowane przez powoda. Powód co prawda przedstawił własne wyliczenia jednak zostały one sporządzone w oparciu o założenie, iż winny być naliczane odsetki wyższe niż ustawowe. Jednocześnie powód przyznał, że stron nie łączyła żadna umowa, ani nie istniał akt prawny dające podstawę do naliczania odsetek wyższych niż ustawowe. W takiej sytuacji wobec braku podstaw do naliczania odsetek w wysokości wyższej niż ustawowa Sąd pominął wyliczenia powoda jako nie znajdujące oparcia w stanie prawnym i nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo jedynie co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Sąd podniósł, iż zgodnie z art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 300 kp jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.informacje o jednostce

Według art. 482 § 1.kc w zw z art. 300 kp od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Jak ustalono w niniejszej sprawie strona pozwana pozostawała w zwłoce w wypłacie należnych powodowi świadczeń-odprawy emerytalnej i nagrody jubileuszowej. Świadczenia te spełniła dopiero w 2012r. Skoro pozostawała w zwłoce winna powodowi wypłacić odsetki za opóźnienie w wypłacie. Jak ustalono w trakcie procesu strony nie łączyła żadna umowa pozwalająca na naliczanie odsetek wyższych niż ustawowe. Strona powodowa nie wykazała również, że jakkolwiek akt prawny obowiązujący w okresie objętym sporem na naliczanie odsetek wyższych niż ustawowe. Twierdzenia powoda, że

jako podstawę do naliczania odsetek należy przyjąć stopę wzrostu opłat za użytkowanie wieczyste nie znajdują żadnego oparcia w obowiązującym w spornym okresie stanie prawnym. Zdaniem Sądu jest to tylko subiektywne, niczym nie poparte przekonanie powoda. W takiej zaś sytuacji z tytułu opóźnienia w wypłacie winny być naliczane odsetki ustawowe.

Odnosząc się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia Sąd I instancji uznał, iż w świetle art. 291 § 1 kp oraz art. 295 § 1 i 2 kp nie zasługiwał on na uwzględnienie.

Sąd podniósł, iż powód pozwem z dnia 20 maja 2009 r. w sprawie IV P 88/11 domagał się zasądzenia odprawy emerytalnej i nagrody jubileuszowej wraz z odsetkami. Złożenie pozwu przerwało bieg przedawnienia a prowadzenie postępowania spowodowało, że przedawnienie nie biegło na nowo. Dopiero po zakończeniu sprawy IV P 88/11 okres przedawnienia rozpoczęło bieg ponownie. Sąd wskazał, że w wyroku z dnia 26 października 2011r w sprawie IVP 88/11 Sąd nie rozstrzygnął w przedmiocie odsetek (choć powód zgłosił takie roszczenie). Nie można zatem przyjąć, że roszczenia powoda są przedawnione. W takiej sytuacji, zdaniem Sądu Rejonowego nie jest zasady również zarzut powagi rzeczy osądzonej, gdyż roszczenie dotyczące wypłaty odsetek nie zostało prawomocnie osądzone ani też o to samo roszczenie nie toczy się między tymi samymi stronami sprawa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia w wypłacie nagrody jubileuszowej i odprawy emerytalnej w wysokości wyliczonej przez stronę pozwaną bez uwzględnienia zarzutu przedawnienia. Strona powodowa nie zakwestionowała prawidłowości tych wyliczeń a Sąd nie znalazł podstaw aby je kwestionować z urzędu.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

Wobec tego, iż powód wygrał proces jedynie w 16 % Sąd uznał, iż winien on zwrócić pozwanej Spółce koszty procesu w pozostałym zakresie. Na koszty te złożyły się tylko koszty zastępstwa procesowego. Zgodnie z § 6 pkt 6 w zw. z §12 ust 1 pkt. 2 Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu koszty zastępstwa przy wartości sporu przenoszącej 50.000 zł wynoszą 2.700zł. Skoro powód przegrał w 84% winien zwrócić koszty w wysokości 2.268zł.

Zgodnie z art. 35 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w sprawach z zakresu prawa pracy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych, pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

Według art. 113 ust 1 ww. ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Zgodnie z art. 113 ust 2 pkt 1 ww. ustawy koszty nieobciążające przeciwnika sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz strony, której czynność spowodowała ich powstanie.

Wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie przekroczyła 50.000 zł. Powód wytaczając powództwo nie uiścił opłaty od pozwu. Sąd był zatem zmuszony nakazać pobrać od strony pozwanej w zakresie w jakim ona uległa kwotę 419,52 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty od pozwu. Nadto nakazał ściągnąć z roszczenia zasądzonego powodowi kwotę 2.202,48 zł tytułem opłaty od oddalanej części powództwa.

Na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1600 zł brutto.

Apelację od powyższego orzeczenia w zakresie oddalającym powództwo oraz obciążającym powoda kosztami przegranego procesu oraz częścią nieuiszczonej opłaty od pozwu wniósł Z. P..

W uzasadnieniu swego stanowiska podniósł, iż na jego rzecz winny zostać zasądzone odsetki karne w wymiarze wyższym niż odsetki ustawowe oraz odsetki od tych odsetek. Winny bowiem one spełniać funkcję karną za całe postępowanie pozwanego w stosunku do niego i brak wieloletniej wypłaty na jego rzecz nagrody jubileuszowej oraz odprawy emerytalnej. Skarżący wskazał też na nierzetelne i złośliwe w jego ocenie postępowanie pozwanego, który będąc w nim w sporze a jednocześnie będąc jego sąsiadem rozbierając ogrodzenie doprowadził do kradzieży i pożaru na jego posesji. Ponadto spowodował, iż skarżący z uwagi na brak funduszy nie mógł przekształcić użytkownika wieczystego swej działki we własność. Dlatego też w ocenie apelanta przyznanie mu odsetek w zwiększonej wysokości choćby uwzględniającej procent w jakim wzrosły w spornym okresie opłaty za wykup użytkownika wieczystego jego posesji lub co najmniej stopa opłat za użytkownika wieczyste było w pełni uzasadnione. Dodatkowo odsetki powinny pokryć inflację zaistniałą w tym czasie a zatem winny zostać zwaloryzowane (art. 381 § 3 kc.). Tylko wtedy bowiem powód będzie mógł liczyć na wyrównanie doznanych krzywd. Skarżący podniósł, iż także obciążenie go kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej oraz częścią nieuiszczonej opłaty od pozwu było niesprawiedliwe. Koszty procesu winien bowiem ponieść pozwany, który swym zachowaniem spowodował wytoczenie przez niego powództwa, ponadto niedopuszczalnym jest by płacił spółce za dochodzenie przed sądem swoich praw.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zamianę zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji powoda jako bezzasadnej i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz treści obowiązujących przepisów prawa.

W myśl art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 300 kp jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Informacje o jednostce. Według art. 482 § 1 kc w zw. z art. 300 kp od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Powyższa regulacja stanowi więc wyjątek od zasady, że dłużnik odpowiada za szkodę wyrządzoną nieterminowym wykonaniem zobowiązania tylko wtedy, gdy popadnie w zwłokę (por. art. 477 w zw. z art. 476 k.c.). Przepis ten bowiem każe dłużnikowi płacić odsetki bez względu na przyczyny uchybienia terminowi płatności sumy głównej; jedynie sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki niejako automatycznie. Obowiązek zapłaty odsetek przez dłużnika jest więc niezależny od tego, czy dopuścił się on zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c. i niezależny od tego, czy wierzyciel poniósł jakąkolwiek szkodę (por. wyrok SN z dnia 22 maja 2003 r., II CKN 134/01, LEX nr 138645; wyrok NSA w W. z dnia 7 maja 2002 r., I SA (...), LEX nr 81740, wyrok s.apel. 24-05-2013 w K. V ACa 130/13 LEX nr 1322478). Jednocześnie odsetki za opóźnienie przysługują, zarówno gdy dłużnik dopuści się zwłoki (opóźnienia kwalifikowanego), jak i opóźnienia zwykłego. W konsekwencji wierzyciel, dochodząc odsetek za opóźnienie, nie musi wykazywać swej szkody. Dlatego słowa „chociażby nie poniósł żadnej szkody” zawarte w art. 481 § 1 k.c. należy interpretować jako zwolnienie wierzyciela z obowiązku dowodzenia faktu zaistnienia szkody i jej wysokości przy domaganiu się świadczenia odsetek za opóźnienie od dłużnika (wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 393/07, LEX nr 391841). Przesłanką żądania odsetek nie jest więc powstanie szkody w majątku wierzyciela; wystarczy, by zobowiązany naruszył treść stosunku obligacyjnego przez uchybienie terminowi świadczenia. Samo jednak spełnienie świadczenia musi być możliwe i jednocześnie nie mogą istnieć przyczyny prawne usprawiedliwiające powstrzymanie się dłużnika z wykonaniem zobowiązania. Poza odsetkami za zwłokę samo opóźnienie nie wywołuje dla zobowiązanego dalszych ujemnych skutków; w szczególności nie rodzi obowiązku zapłaty odszkodowania. Natomiast jeżeli opóźnienie w zapłacie świadczenia pieniężnego będzie spełniać jednocześnie przesłanki zwłoki dłużnika (art. 476 k.c.), wierzyciel będzie mógł żądać oprócz odsetek także odszkodowania na zasadach ogólnych (art. 471 k.c.). Jeżeli w takim wypadku dłużnik wykaze, że opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które on nie odpowiada, wówczas jego odpowiedzialność ograniczy się do odsetek za opóźnienie. Dlatego w przypadku zwłoki dłużnika w spełnieniu świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać nie tylko odsetek za opóźnienie, ale nadto naprawienia szkody na zasadach ogólnych, jednak musi wykazać, że poniósł szkodę przewyższającą wielkość należnych odsetek (wyrok SN z dnia 21 czerwca 2001 r., IV CKN 119/2001, niepubl.; wyrok s.apel. 17-10-2013 w Ł. I ACa 535/13 LEX nr 1383506).

Co do zasady wierzycielowi należą się odsetki ustawowe. Ich wielkość określa Rada Ministrów na podstawie upoważnienia zawartego w art. 359 § 3 k.c. Natomiast jeżeli strony umówiły się co do wyższej wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta wynika ze szczególnego przepisu, wówczas należą się odsetki umowne lub szczególne ustawowe (art. 481 § 2 k.c.). Zgodnie z art. 481 § 2 k.c., odsetki ustawowe stosuje się w przypadku, gdy stopa odsetek nie była z góry oznaczona (wyrok s.apel. 26-01-2012 w G. I ACa 1445/11 LEX nr 1236072).

W ocenie Sądu Okręgowego mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż nieuprawnionym jest żądanie apelacji zasądzenia odsetek karnych w wyższym wymiarze niż tylko odsetki ustawowe. Powołane przepisy nie przewidują tego typu odsetek za brak wykonania zobowiązania pieniężnego w terminie. Postępowanie cywilne w ogóle nie operuje pojęciem odsetek karnych. Co najwyżej instytucja odsetek za opóźnienie jest swoistą „sankcją cywilną” za sam fakt niespełnienia świadczenia pieniężnego w terminie, choćby dłużnik nie popadł w zwłokę; odsetki należą się wierzycielowi w każdym wypadku opóźnienia niejako automatycznie (wyrok SA w K. z dnia 12 stycznia 2005 r., I ACa 869/04, LEX nr 147133; wyrok NSA w W. z dnia 7 maja 2002 r., I SA (...), LEX nr 81740). Z tego już tylko zatem względu roszczenia powoda nie mogły zostać uwzględnione.

W świetle wskazanych okoliczności nieuprawnioną jest też sugestia skarżącego, iż z uwagi na naganne zachowanie pozwanego polegające na wieloletnim braku wypłaty na jego rzecz nagrody jubileuszowej oraz odprawy emerytalnej powodujące brak możliwości poczynienia przez niego zaplanowanych inwestycji (brak przekształcenia użytkownika wieczystego we własność), nadto ze względu na jego złośliwe działania powodujące szkody na posesji powoda sąsiadującej z siedzibą pozwanego, zasądzone na rzecz powoda odsetki za nieterminową wypłatę tych świadczeń winny odpowiadać procentowi w jakim wzrosły w spornym okresie opłaty za wykup użytkownika wieczystego jego posesji lub co najmniej stopa opłat za użytkowanie wieczyste.

Powyższe twierdzenie nie znajduje żadnego oparcia w przepisach prawa. Zaznaczyć należy, iż powód sam przyznał, że stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry między stronami oznaczona. Nie istnieje też żaden szczególny przepis ustawy, który pozwalałby na zasądzenie na rzecz powoda odsetek w dochodzonym przez niego wymiarze. Brak więc podstaw do uznania, że powodowi wobec opóźnienia pozwalanej w zapłacie świadczeń z tytułu nagrody jubileuszowej i odprawy emerytalnej należą się odsetki inne niż ustawowe.

Podkreślenia wymaga też, że jeżeli powód twierdzi, iż opóźnienie w wypłacie tych świadczeń jest następstwem okoliczności, za które pozwany dłużnik odpowiada (zachodzą przesłanki tzw. zwłoki dłużnika - art. 476 k.c.), ponadto spowodowały konkretne szkody po stronie powoda, apelujący w oddzielnym procesie na drodze postępowania cywilnego w trybie art. 471 k.c. w zw. z art. 481 § 3 k.c.) może dochodzić z tego tytułu odszkodowania nie zaś odsetek karnych czy odsetek w zwiększonym wymiarze. Powyższe wymaga jednak wykazania powyższych podstaw odpowiedzialności pozwanego – jego zwłoki i szkody wierzyciela. Jak już wyżej bowiem podniesiono niejako ryczałtowo i oparte na uproszczonych zasadach wyrównanie typowego uszczerbku wynikłego z nieotrzymania świadczenia pieniężnego w terminie - jakim jest przyznanie odsetek za opóźnienie - stanowi rekompensatę minimalną. W razie zaś zwłoki dłużnika wierzyciel może żądać nadto naprawienia szkody na zasadach ogólnych (wyrok s.apel. w P. 27-02-2013 I ACa 984/12 LEX nr 1292732). Nie należy jednak tracić z pola widzenia okoliczności, iż odsetki związane z opóźnieniem należnego świadczenia same w sobie stanowią quasi-odszkodowanie za stracone korzyści, które uprawniony byłby osiągnął, gdyby świadczenie zostało spełnione w terminie (wyrok s.apel. 27-02-2012 w B. II AKa 260/11 OSAB 2012/1/41-56).

Nieuprawnionym jest też twierdzenie apelacji, iż dochodzone przez niego odsetki winny zostać zwaloryzowane.

Art. 358¹§ 1 k.c. stanowi, że jeżeli przedmiotem zobowiązania od chwili jego powstania jest suma pieniężna, spełnienie świadczenia następuje przez zapłatę sumy nominalnej, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej, § 3. W razie istotnej zmiany siły nabywczej pieniądza po powstaniu zobowiązania, sąd może po rozważeniu interesów stron, zgodnie z zasadami współżycia społecznego, zmienić wysokość lub sposób spełnienia świadczenia pieniężnego, chociażby były ustalone w orzeczeniu lub umowie.

Podkreślenia wymaga, że żądanie powoda w zakresie waloryzacji kwot należnych odsetek nie zostało w żaden sposób na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego sprecyzowane ani co do wartości ani sposobu wyliczenia. Powód nie podjął próby wykazania, że nastąpiła istotna zmiana siły nabywczej pieniądza w okresach opóźnienia w wypłacie należności z tytułu nagrody jubileuszowej oraz odprawy emerytalnej. Uwzględniając zaś ustabilizowaną sytuację ekonomiczną i rynkową tego rodzaju argumentacja nie ma dostatecznego wsparcia jurydycznego. Dlatego też również w tym zakresie zarzuty apelacji nie mogły zostać uznane za zasadne.

Ponadto należy mieć na uwadze, że same odsetki pełnią również rolę waloryzacyjną (por. wyrok SA w P. z dnia 31 lipca 2003 r., I ACa 568/03, OSA 2005, z. 3, poz. 11; wyrok SN z dnia 25 lipca 2002 r., III CKN 1331/00, LEX nr 56059;). Wynika to z faktu, że późniejsze spełnienie świadczenia niemal zawsze ma dla wierzyciela wartość niższą, gdyż za tę samą sumę nominalną, wskutek wzrostu cen, nie może kupić takiej samej ilości tych samych co do jakości dóbr. Stanowi to konsekwencję faktu, że pieniądź zmienia swoją wartość w czasie, najczęściej tracąc ją. Dlatego przyjmuje się, że część stopy procentowej odsetek ustawowych ma na celu właśnie wyrównanie spadku wartości i siły nabywczej

pieniądza; chodzi o tę część, która odpowiada wskaźnikowi inflacji. Także zatem z tych względów brak było podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego bezzasadnym jest też twierdzenie apelacji, iż obciążenie powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej oraz częścią nieuiszczonej opłaty od pozwu było nieuprawnione. Koszty procesu winien bowiem ponieść pozwany, który swym zachowaniem spowodował wytoczenie przez skarżącego powództwa, ponadto niedopuszczalnym jest by powód płacił spółce za dochodzenie przed sądem swoich praw.

Zgodnie z art. 35 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w sprawach z zakresu prawa pracy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych, pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

Według art. 113 ust 1 ww. ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Zgodnie z art. 113 ust 2 pkt 1 ww. ustawy koszty nieobciążające przeciwnika sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz strony, której czynność spowodowała ich powstanie.

Art. 98 § 1 k.p.c. stanowi z kolei, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.).

Zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej kosztami w ogóle.

Podkreślenia wymaga, iż zwrot kosztów zastępstwa procesowego, orzekany zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania (art. 98 k.p.c.), służy przede wszystkim ochronie interesów majątkowych drugiej strony przez zrekompensowanie wydatków poniesionych przez nią w celu ochrony swoich praw. Brak jest racjonalnych podstaw, by strona, na której rzecz zapadło rozstrzygnięcie, musiała samodzielnie pokryć koszty swojego udziału w sprawie. (postanow. SN 12-01-2012 I UZ 47/11 LEX nr 1215612)

O tym, czy strona przegrała czy wygrała sprawę, decydują kryteria obiektywne. Bez znaczenia jest zatem to, czy o negatywnym dla strony wyniku sprawy przesądziły przesłanki formalne lub merytoryczne albo też wina w prowadzeniu procesu. Dla oceny stopnia w jakim strona wygrała lub przegrała sprawę, nie ma także znaczenia to, czy sąd rozstrzygając sprawę co do zasady podzielił argumentację prawną przedstawioną przez stronę oraz czy uwzględnił, a jeśli tak to w jakim zakresie, podniesione przez stronę zarzuty. (postanow. SN 13-05-2011 V CZ 20/11 nLEX nr (...), III CZ 65/09, postanow. SN 12-01-2010 LEX nr 677768). Wobec tego przy obciążeniu strony przegrywającej proces kosztami procesu nieistotnym jest w następstwie jakich i kiedy występujących zdarzeń czy podniesionych zarzutów, znalazła się w tej sytuacji procesowej. Liczy się jedynie fakt, iż proces przegrała. Powód natomiast przegrał niniejszą sprawę w 84 %.

Zdaniem Sądu Okręgowego brak jest też jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż poczucie krzywdy powoda związane z brakiem wypłaty nagrody jubileuszowej oraz odprawy emerytalnej w terminie, sprawiało, iż mógł pozostawać w usprawiedliwionym przekonaniu, że zgłoszone przez niego roszczenia na gruncie rozpoznawanej sprawy są zasadne, a co za tym idzie, iż zostały spełnione przesłanki z art. 102 kpc pozwalające na odstąpienie od obciążania go kosztami przegranej sprawy. Bezwzględnie bowiem subiektywne poczucie krzywdy, które w sposób niewątpliwy

zmotywowało powoda do wytoczenia powództwa, nie jest okolicznością uzasadniającą odstępnie od reguły określonej w art. 98 k.p.c., (postanow. SN 12-10-2011 II CZ 78/11 LEX nr 1229548).

Z tych też względów obciążenie powoda kosztami przegranego przez niego procesu a w konsekwencji także częścią nieuiszczonej pierwotnie opłaty od pozwu (wartość przedmiotu sporu z uwagi na rozszerzenie powództwa w toku procesu przekroczyła bowiem 50.000 zł) było zatem prawidłowe.

Zaskarżone orzeczenie w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony powodowej jako bezzasadną.